

Tone var bleven lidt ubehagelig. Hun ironiserede over hendes Dydsirethed og spurgte, om det maaske var Historien med „den stakkels Dihmer“, der havde forskrækket hende. Saa havde Jytte hurtigt ringet af.

Men nu vilde hun have ordenlig Rede paa, hvordan det forholdt sig med Dihmer. Noget maatte der jo være i Vejen, og Moderen var den eneste, hun vilde spørge.

I Bredgade mødte hun Generalkonsul Kolding med Frue. I højtideligt Tempo skred det frodige Ægtepar afsted med hinanden under Armen, Generalkonsulen som sædvanlig med sit maskinklippede Hoved ubedækket, Fru Nathalie i Sibylle-Stil med en bredskygget Hat, hvorfra et tæt, sort Slør hang ned over Ryg og Skuldre som en Mantille. Det var et helt Optog.

Jytte vilde gerne være sluppen ukendt forbi; men Generalkonsulens Kænguru-Smil lyste paa lang Afstand af Gensynsglæde. Hun blev tvunget til at standse og modtage Lykønskninger og besvare forskellige nysgerrige Spørgsmaal.

Fru Nathalie lagde tilsidst sin Haand ligesom velsignende paa hendes Arm og sagde:

„Jeg kan se paa Deres Øjne, lille Frue, at De endnu ikke hører til vore Venner. Har jeg ikke Ret?“

„Hvordan mener De, Fru Kolding?“

„Jeg savner den rette tindrende Livsglæde i Blikket.“

„Aa — De tænker paa det Wellerske System.“

„Nej, nej!“ raabte Generalkonsulen med Angst i Stemmen og skævede ned til sin Kone. „Du gode Gud — har De ikke fulgt den store Strid? Vi har fuldstændig brudt med Wellerianerne. Min Kone har i vort Blad tilkastet Weller Handsken og erklæret den fordærvelige Lære Krig paa Kniven. Veed De virkelig ikke det?“

Jytte undskyldte sig med, at hun først for faa Dage siden var kommen hjem fra Udlandet, og denne Oplysning beroligede øjensynlig den profetiske Frue, fra hvis Kinder Sundhedens og Livsglædens Farver et Øjeblik var vegen for Dødens Bleghed.

Lidt efter nikkede Damen naadigt Farvel men uden at give Haanden.